

Kassán és környékén jártunk

Szeptember 24-én a gyalogtúrák után az őszi autóbuszos túrák is megkezdődtek. Ezúttal Kassára és környékére látogattunk. 20 fős autóbuszunk megtelt, tehát az érdeklődésre nem lehetett panasz.

Ehhez a túránkhoz nagyon szép időt fogtunk ki. Néhány órás buszozás után, 11 órakor érkeztünk meg Kassára, Szlovákia keleti részének „fővárosába”. A hatalmas város belvárosát gyalog, kb. 10 perces sétával közelítettük meg. Már messziről láttuk a színház impozáns épületét, mellette a város legnevezetesebb műemlékét, a Szent Erzsébetről elnevezett dómot. Némi várakozás után megjelent kísérőnk, egy helyi újságíró, aki színesen, részletesen, nagy felkészültséggel ismertette a város történetét. Annak hangulatának érzékeltetése végett néhány oldalt felolvasott Márai Sándor egyik publicisztikájából is.

A sok és gyönyörű műemlék mellett nem elhanyagolható a város mindmáig érzékelhető magyar karaktere, amelynek megőrzéséért néhányan sokat tesznek. A Szent Erzsébet dómban egy hölgy kalauzolt bennünket jól érthető magyarsággal. Megcsodáltuk a dús faragásokkal díszített szárnyasoltárokat, majd lementünk a kriptába, ahol Rákóczi Ferenc hamvai nyugszanak. Néhány mondat elhangzott a dóm mellett álló Orbán-toronyról és meghallgattuk a tér közepén álló összeragasztott, hatalmas Orbán-harang történetét is. Ezután a Fő utcán sétálva néhány szép műemlék épületet ajánlott idegenvezetőnk a figyelmünkbe. Ezek egyike az ún. Koldus-ház, a tetején a koldus szobrával. A legenda szerint a házat egy koldus építtette a gazdag városban kapott adományokból. Hogy ebben mennyi az igazság, azt nem lehet tudni. Ez a történet azonban annyira tetszik a kassaiaknak, hogy a városban rendezett színházi fesztiválon a szobor kicsinyített mását, az Arany Koldus Díjat nyerheti el a legjobb előadás. (Ez a kassai Oscar-díj, tájékoztatott bennünket jó humorú idegenvezetőnk.)

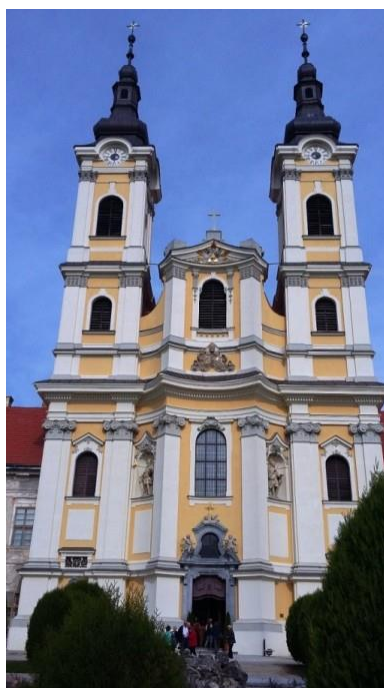

Elsétáltunk a kétutcányira levő, a rodostóival megegyező és Rákóczi- emlékházhoz is, ahol azonban kiderült, legalább fél órát kellett volna várni a bejutásra. Így a főbb tudnivalókat idegenvezetőnk ismertette. Mivel már két óra felé járt az idő, étterem után néztünk. Végül a Tizenkét apostol nevű helyen kötöttünk ki. Társaságunk egy része meg tudott ebédelni, más része – egy félreértés miatt – csak egy korsó jóféle sörrel vigasztalódhatott. Visszamentünk az autóbuszhoz, és egy fél órás utazással eljutottunk Nagyszalánkra (Slanec), amely nagyobbfajta község. Autóbuszunk leparkolt, mi pedig gyalogosan, jó húsz perces kapaszkodással jutottunk fel a várromhoz. A fáradságért azonban kárpótolt bennünket a szép kilátás.

A vár romos falai közötti bujkálás és sok-sok fotózás után lefelé már csak 15 percig tartott az út. Kezdtett sötétedni is, ezért elindultunk az onnan 53 kilométerre fekvő Deregyőre, ahol a Csoma László református lelkész által működtetett konferenciaközpontban a tiszta és kényelmes szállás mellett finom vacsorát is kaptunk. Deregyőről már a korábbi beszámolómban említést tettem, hiszen nem először szálltunk meg ott. A falu a nyelvhatáron van, amint azt a nagytiszteletű úr megjegyezte, a lakosság 90 %-ban magyar ajkú, de már kétharmaduk cigány. A cigányság kötődik a magyarságához, ezáltal a református valláshoz is. A környéken a római katolikus vallást főleg a szlovákok gyakorolják. Deregyőn él néhány ruszin család is, akik a szlovákok szemében inkább ukránnak számítanak. A nagytiszteletű úr a szlovák belpolitikára, a magyar pártok esélyeire vonatkozó kérdést példamutató diplomáciai nyelvezettel válaszolta meg. (Később egyszerűsített, és közölte, nem igazán bíznak egyik pártban sem.) A tájékoztató után fáradtan tértünk nyugovóra.

Másnap bőséges reggelivel folytatódott a program, majd - még 9 óra előtt - tovább indultunk. Visszamentünk Kassa déli részére, a városba már nem mentünk be, hanem tovább haladtunk nyugati irányban. Szép, szemet gyönyörködtető, szerpentint és hajtűkanyarokat sem nélkülöző utazás során átkeltünk a Gömör-Tornai Karszt legkeletibb nyúlványain, és megérkeztünk egy csodaszép völgybe, és az ott fekvő kisvárosba, Jászóra (szlovákul Jasov). A vasárnap délelőtti csendben, kissé megilletődötten szemléltük meg a premontrei kolostor templomának égbe nyúló tornyait. Bemenni nem tudtunk, mert a belső részen helyreállítási munkák zajlanak.

Megnéztük és lefényképeztük a kolostor-együttes többi, jelenleg felújítás alatt álló épületét, és a mellettük álló óriási fenyőt is.

Visszaszállva a buszba, déli irányba fordultunk. A Bódva folyó völgyében haladva – amelyet aztán csak az esti órákban hagytunk el – kisvártatva megérkeztünk Szepsibe. Ez a nagybacska város a felvidéki Bódva-vidék központja. Elég kevés hely volt nyitva, végül egy füstös kocsmában kaptunk kávé, néhányan vásároltak is.

Tovább indultunk, és röviden megérkeztünk Tornára. (Turňa nad Bodvou) Ez a kisváros inkább csak a fölötte magasodó nagyszerű várromról nevezetes, amely kúp alakú hegy tetején áll. Kissé körbejártuk a kúpot, bementünk Áj falucskába (Háj), amely a festői Áj-völgyben fekszik. Meggyőztük magunkat, hogy a hatalmas és meredek várhegyet majd egy következő alkalommal másszuk meg. Visszafordultunk, és a Tornától pár kilométerre fekvő igazi turistalátványossághoz utaztunk, a szádelői völgyhöz. Szádelő (Zádiel) egy apró falu, mintegy 100 lakosa van. A falutól nem messze nyílik a híres szurdokvölgy. A völgy bejáratánál a zsúfolt parkolóban állt meg az autóbuszunk. Kiszálláskor napsütés és nagyszerű hegyi levegő fogadott bennünket. Aztán nekiindultunk az aszfalozott úton. Jólesett a bő egyórás séta a karsztos sziklameredélyekkel szegélyezett szurdokvölgyben, ahol az út mentén a nagyobb emelkedőknél hangos zuhogással, a lankásabb részeken játékos csobogással kísérte utunkat egy hegyi patak.

A leghíresebb képződményről, a Cukorsüveg nevű szikláról igen nehéz volt megfelelő felvételt készíteni.

A séta után visszautaztunk Tornára, ahol késői ebédet kaptunk egy, a várra szép kilátást nyújtó étteremben. Sajnos azonban az ebéd túlságosan is elhúzódott, így egyórás késésbe kerültünk. A négy kilométerre lévő magyar határon átkelve, egyórás buszozást követően Edelénybe érkeztünk. A szépen kiépített és felújított kastélyépület lenyűgöző, sajnos azonban a belsejét nem láthattuk, mert ott az interaktív kiállítás megtekintése csak 1,5 órás program keretében lett volna lehetséges.

Edelény után immár megállás nélkül értük el az onnan 220 kilométerre lévő Budapestet.

A kirándulás megszervezéséért, vezetéséért és a nehéz helyzetekben mutatott példás türelméért köszönet illeti dr. Arday Lajost, Természetjáró Bizottságunk vezetőjét, aki a kirándulás első napján töltötte be 81. életévét.

A beszámolót és a fényképfelvételeket készítette: dr. Kató Ferenc